

Elabora unha composición na que expliques as causas da crise económica e política que conduciu ao fin do réxime isabelino e as características e consecuencias do Sexenio Democrático. Usa na túa argumentación os seguintes documentos.

Docto. 1: En 1860, o republicano Fernando Garrido caracteriza así as máis importantes tendencias políticas do momento:

“Os moderados representan un paso máis na escala do progreso, non conceden senón a medias o principio da soberanía nacional. Din: o rei ten o seu dereito de ser soberano, dereito histórico e de raza, pero o pobo tamén ten dereito a intervir co rei na xestión dos públicos intereses; e conservando as institucións do absolutismo, líganas o menos mal que poden coas novas, que deben satisfacer os desexos das clases acomodadas, e unha pequena parte das medias.

Os progresistas parten do principio da soberanía nacional, que colocan sobre todos os outros. O rei, segundo eles, éo porque a nación quere que o sexa, e non porque o herdara dos seus devanceiros... Hai unha fracción demócrata que cre posible a amalgama da monarquía e dos principios democráticos, da liberdade individual e da soberanía nacional.

Segue a esta a fracción republicana propiamente dita. A democracia como réxime político quere, segundo vemos nas súas publicacións, no canto do rei, un consello ou xunta federal composta, como en Suíza, por un ou máis membros por cada provincia ou Estado. No canto de dúas cámaras, unha soa. No canto do censo electoral, o sufraxio universal para toda clase de eleccións. Os seus elementos máis activos pertencen ás profesións liberais, aos traballadores e artesáns, e unha parte máis considerable cada día á clase media”.

Doc.2. As forzas militares mandadas por Prim, Serrano e Topete pronúncianse en Cádiz en setembro de 1868, publicando o seguinte manifesto:

“Aldraxada a lei fundamental..., corrompido o sufraxio pola ameaza e o suborno..., pasto a Administración e a Facenda da inmoralidade..., muda a prensa.... Tal é a España de hoxe... Queremos que un Goberno provisional que represente todas as forzas vivas do país asegure a orde, en tanto que o sufraxio universal bota os alicerces da nosa rexeneración social e política”.

Docto. 3: Decreto Lei (19-10-1868).

O triunfo da revolución iniciada no glorioso alzamento de Cádiz fai indispensable unha medida de grandísima importancia: a cuñaxe da moeda. A moeda de cada época serviu sempre para marcar os diferentes períodos da civilización dun pobo, presentando nas súas formas e lemas o principio fundamental da Constitución e modo de ser da soberanía, e non habendo hoxe en España máis poder que a nación, nin outra orixe de autoridade que a vontade nacional, a moeda só debe ofrecer á vista da figura da patria, e o escudo das armas de España, que simbolizan a nosa gloriosa historia ata o momento de constituírse a unidade política baixo os Reis Católicos; borrando para sempre dese escudo as lises borbónicas e calquera outro signo ou emblema de carácter patrimonial ou de persoa determinada... Por todas estas consideracións... como ministro de Facenda, veño en decretar o seguinte: Art.1. En todos os dominios españois a unidade monetaria será a peseta, moeda efectiva equivalente a 100 céntimos.

Doc.4: A Constitución de 1869:

“A Nación Española, e no seu nome as Cortes Constituíntes, elixidas por sufraxio universal, desexando afianzar a xustiza, a liberdade e a seguridade, e prover o ben de cantos vivan en España, decretan e sancionan a seguinte Constitución [...]

Art. 17. Tampouco pode ser privado ningún español: do dereito de emitir libremente as súas ideas e opinións, xa de palabra, xa por escrito... Do dereito de reunirse pacificamente. Do dereito de asociarse para todos os fins da vida humana que non sexan contrarios á moral pública...

Art. 32. A soberanía reside esencialmente na nación, da cal emanan todos os poderes.

Art. 33. A forma de goberno da Nación Española é a Monarquía.

Art. 34. A potestade de facer as leis reside nas Cortes. O Rei sanciona e promulga as leis.

Art. 35. O poder executivo reside no Rei, que o exerce por medio dos ministros.

Art. 36. Os tribunais exercen o poder xudicial”.